

A person with their back to the camera, wearing a white dress and a black watch, is pulling back heavy, light-colored curtains. The scene is backlit by a bright window, creating a silhouette effect. The overall mood is mysterious and dramatic.

BLAKE PIERCE

ve
stínu
lží

psychologický detektivní thriller s chloe fine – kniha 2

Blake Pierce

Ve stínu lží

Серия «Psychologický detektivní thriller s Chloe Fine», книга 2

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=56037828

VE STÍNU LŽÍ:

ISBN 9781094342801

Аннотация

„Kniha STÍNY MINULOSTI je plná naprosto nečekaných zvrátů – při jejím čtení budete celou dobu jako na trní. Blake Pierce odvedl skutečně mistrovský kus práce! Opravdový skvost mezi napínavými detektivkami. Fanouškům dobrých thrillerů by v knihovně rozhodně neměla chybět. Dílo je plné psychologického napětí a zakončené nečekaným vývojem událostí. První kniha velice slibné série. Nemůžu se dočkat pokračování.“

— Knižní a filmový kritik Roberto Mattos

VE STÍNU LŽÍ (detektivka s Chloe Fine) je druhou knihou nové série psychologických thrillerů od autora bestsellerů Blakea Pierce, jehož první bestseller *Once Gone* (Book #1) (ke stažení zdarma) si vysloužil více než 1 000 pětihvězdičkových hodnocení.

Na zvláštní agentku FBI z oddělení násilných trestných činů, Chloe Fine (27 let), která se stále vzpamatovává z odhalených tajemství své vlastní minulosti, čeká její první případ: vražda chůvy, ke které došlo na zdánlivě dokonalém a klidném předměstí.

Chloe se ocitá ve světě plném tajemství, nevěry, přetvářky a lstí, a brzy zjišťuje, že pachatelem může být kdokoliv – a to naprosto kdokoliv. Její otec je stále ve vězení a Chloe musí současně stanout tvář v tvář svým vlastním démonům a odhalit tajemství, která zahalují její osobu, než ji stihnou zavalit a ukončit její kariéru dřív, než vůbec stihla začít.

VE STÍNU LŽÍ je druhou knihou nové poutavé série. Jedná se o psychologický thriller plný emočního napětí a propracovaných postav, zasazený do atmosférického předměstí. Napínavý příběh, který vás zcela pohltí a díky kterému nebudete moct knihu odložit, dokud ji nedočtete.

3. kniha ze série thrillerů s Chole Fine bude brzy k dostání.

Содержание

PROLOG	9
PRVNÍ KAPITOLA	13
DRUHÁ KAPITOLA	21
TŘETÍ KAPITOLA	31
ČTVRTÁ KAPITOLA	45
PÁTÁ KAPITOLA	52
ŠESTÁ KAPITOLA	59
Конец ознакомительного фрагмента.	68

Blake Pierce

VE STÍNU LŽÍ

VE STÍNU LŽÍ

**(PSYCHOLOGICKÝ THRILLER S
CHLOE FINEOVOU – KNIHA 2.)**

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem RILEY PAGE mysteriózní série bestsellerů, která zahrnuje dvanáct knih (a přibývají další). Blake Pierce je taky autorem mysteriózní série MACKENZIE WHITE, která pozůstává z osmi knih; mysteriózní série AVERY BLACK, pozůstávající ze šesti knih; mysteriózní série KERI LOCKE, pozůstávající z pěti knih; mysteriózní série

STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ, pozůstávající z dvou knih (a přibývají další); a mysteriózní série KATE WISE, pozůstávající ze dvou knih (a přibývají další).

Zanícený čtenář a celoživotní fanoušek mysteriózního žánru a thrillerů, Blake ocení zpětnou vazbu, a tak neváhejte, navštivte www.blakepierceauthor.com, zjistěte více a zůstaňte v kontaktu.

Copyright © 2018 by Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. Pokud tak není uvedeno v Americkém Zákoně o ochraně autorských práv z roku 1976, žádná část této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo předávána v jakékoliv formě nebo jakýmkoliv způsobem, nebo uchovávána v databázi či vyhledávacím systému bez předchozího souhlasu autora. Tato e-kniha je koncesovaná pouze pro vaše osobní užití. Tuto e-knihu je zakázáno dále prodávat nebo předávat dalším osobám. Pokud chcete tuto knihu sdílet s druhou osobou, zakupte si, prosím, dodatečnou kopii pro každého jednotlivce zvlášť. Pokud tuto e-knihu čtete, aniž byste si ji zakoupili, nebo nejste prvním čtenářem této kopie, v takovém případě ji, prosím, vraťte majiteli a zakupte si vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete tvrdou práci tohoto autora. Příběh v této knize je fiktivní. Jména, postavy, podniky, organizace, místa, události a příhody jsou buď výsledkem představivosti autora nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či zesnulými, je pouze náhodná. Jacket image Copyright emin

KNIHY OD BLAKA PIERCE

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ JESSIE HUNT

DOKONALÁ MANŽELKA (kniha č. 1)

DOKONALÝ BLOK (kniha č. 2)

DOKONALÝ DŮM (kniha č. 3)

DOKONALÝ ÚSMĚV (kniha č. 4)

SÉRIE PSYCHOLOGICKÝCH THRILLERŮ CHLOE FINE

STÍNY MINULOSTI (kniha č. 1)

VE STÍNU LŽÍ (kniha č. 2)

MYSTERIÓZNÍ SÉRIE KATE WISE

KDYBY TO VĚDĚLA (kniha č.1)

KDYBY TO VIDĚLA (kniha č.2)

SÉRIE STVOŘENÍ RILEY PAIGEOVÉ

SLEDOVANÁ (kniha č. 1)

ČEKÁNÍ (kniha č. 2)

VÁBENÍ (kniha č. 3)

SVEZENÍ (kniha č. 4)

MYSTERY SÉRIE RILEY PAIGEOVÁ

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

VÁBENÍ (kniha č. 4)

PRONÁSLEDOVÁNÍ (kniha č. 5)

SOUŽENÍ (kniha č. 6)

OPUŠTĚNÁ (kniha č. 7)

CHLADNÁ (kniha č. 8)

SLEDOVANÁ (kniha č. 9)

ZTRACENÁ (kniha č. 10)

POHŘBENÁ (kniha č. 11)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

JEŠTĚ NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

JEŠTĚ NEŽ SPATRÍ (kniha č. 2)

JEŠTĚ NEŽ POŽEHNÁ (kniha č. 3)

JEŠTĚ NEŽ VEZME (kniha č. 4)

JEŠTĚ NEŽ MUSÍ (kniha č. 5)

JEŠTĚ NEŽ POCÍTÍ (kniha č. 6)

PROLOG

Živit se jako chůva nebylo zrovna to, co si Kim Wieldingová představovala, ale ve skutečnosti byl takový život celkem fajn. Ačkoliv to bylo trochu překvapivé vzhledem k tomu, že ve svých dvaceti letech rozjížděla slibnou kariéru ve Washingtonu, D.C., kde psala proslovy pro ne už tak slibné kandidáty. A skoro to vyšlo.

Skoro.

Život se však čas od času choval docela legračně.

Teď jí bylo třicet šest a sny o práci ve Washingtonu dávno odnesl čas. Nahradila je však jiným snem: napsat úspěšný americký román, zatímco bude pracovat jako chůva. K téhle práci se dostala více méně náhodou, když byl jeden slibný kandidát, pro kterého pracovala, ve volbách tvrdě poražen. To stačilo k tomu, aby byla na nějakou dobu mimo hru. A během téhle doby jí přímo do klína spadl snadný způsob, jak si vydělat peníze. Předtím nikdy ani neuvažovala, že by mohla hlídat děti, ale zdálo se to jako trefa do černého.

Kim seděla u kuchyňského ostrůvku u Billa a Sandry Carverových a vzpomínala na svou první práci v podobě chůvy. Jen těžko se jí věřilo, že to bylo už víc jak deset let zpátky. Zub času způsobil, že se jí vzpomínky na práci v D.C., kdy psala nadějně a jen trochu nepravdivé proslovy, spojily v jednu rozmazanou šmouhu.

Před sebou měla položený notebook. S psaním své knihy značně pokročila a podařilo se jí dosáhnout milníku čtyřiceti tisíc slov, takže byla zhruba v polovině. Možná, že se jí během následujících šesti měsíců podaří knihu dokončit. Všechno se to odvíjelo od toho, jakým směrem se budou ubírat životy tří Carverovic dětí. Nejstarší z nich, Zack, byl tento rok v prváku na střední a vážně uvažoval o tom, že se přidá do ragbyového týmu. Prostřední z nich, Declan, hrál fotbal. A pokud nejmladší z nich, Madeline, vydrží u gymnastiky, Kim bude mít v následujících týdnech plné ruce práce.

Kim zavřela notebook a rozhlédla se po kuchyni. Na večeri se chystala připravit kuře, které předtím vytáhla z mrazáku. Kuchyňská linka byla utřená, nádobí umyté a v pračce se točila už čtvrtá várka prádla. Dokud nebudou doma děti, měla pro dnešek hotovo. Tímhle způsobem mohla posledních pětadvaceti minut bez vyrušení pracovat na své knize.

Podívala se na hodiny a došlo jí, jak rychle celý den utekl – pomalu začínala chápat, že je to něco, s čím se chůvy potýkají neustále. Za patnáct minut bude muset vyrazit, aby stihla vyzvednout děti ze školy, což nebyl zrovna jednoduchý úkol vzhledem k tomu, že byly Carverovic děti všechny jinak staré, se zhruba stejným věkovým rozestupem – nejmladší z nich bylo na prvním stupni, prostřední na druhém a nejstarší na střední škole. Jednoduše to znamenalo, že Kim strávila zhruba hodinu v autě za nejhustšího provozu, než je všechny vyzvedla a přivezla domů. Znělo to hůř, než jaké to ve skutečnosti bylo,

protože Kim nedávno objevila kouzlo audioknih, které jí čas v autě značně zpříjemňovaly.

Vstala a zkontrolovala kuře, které pomalu rozmrzalo ve dřezu. Pak vzala vyprané prádlo a přendala ho do sušičky. Následně vytáhla všechno koření, které potřebovala k přípravě večeře. Zrovna když na linku pokládala sladkou papriku, někdo zaklepal.

V Carverovic domácnosti to nebylo nic neobvyklého. Sandra Carverová byla závislá na internetových nákupech a Bill Carver si nechával často doručovat různá schémata a nákresy. Kim popadla kabelku s tím, že jen venku převezme balíček a hned na to se vydá pro děti do škol.

Otevřela dveře a oči jí automaticky sklouzly na rohožku před nimi, kde měla ležet zásilka z Amazonu. Proto jí trvalo celou vteřinu, než její mozek zaregistroval postavu, která před ní stála. Než stihla vzhlednout a podívat se nově příchozímu do obličeje, zorné pole jí něco zablokovalo.

Ať už to bylo cokoliv, rozbilo jí to obličej přímo mezi očima, podél kořene nosu. Prasknutí, které se jí při tom ozvalo v hlavě, bylo ohlušující, ale neměla čas ho zaregistrovat. Její mysl převládla pocit, který jí napověděl, že padá.

Když dopadla na dřevěnou podlahu Carverovic předsíně, tvrdě se udeřila do hlavy. Cítila, jak se jí z nosu valí krev a pokoušela se pozpátku odplazit dál od svého útočníka.

Postava vstoupila dovnitř a nenuceně zavřela dveře. Kim se pokoušela vykřiknout, ale měla plný nos krve, která jí stékala do krku a do úst. Zakašlala a málem se začala dávit. Postava mezitím

udělala další krok vpřed.

Znovu zvedla ten tupý předmět – Kim si přes poryvy bolesti, ve kterých se její hlava zmítala, jenom matně všimla, že je to kus nějaké trubky – a to byla poslední věc, kterou viděla.

Než poslední ráda našla svůj cíl, pomyslela na něco hodně zvláštního. Kim Wielsingová zemřela s myšlenkou, co se stane s tím kuřetem, které mezitím rozmrzalo ve dřezu.

PRVNÍ KAPITOLA

Vzhledem k tomu, jak její život začal – mrtvá matka, táta ve vězení a prarodiče, kteří ji nenechali v klidu ani nadechnout – Chloe Fine preferovala dělat si věci po svém a sama. Lidé o ní většinou říkali, že je silný introvert a co se jí týkalo, byla s takovým označením spokojená. Právě tomuhle osobnostnímu rysu vděčila za to, že měla ve škole nadprůměrné výsledky a studium a trénink na akademii FBI pro ni byly jedna velká jízda.

Tenhle rys byl však také důvodem, proč se teď stěhovala do nového bytu, aniž by po svém boku měla někoho, kdo by jí pomohl. Jistě, mohla si najmout stěhováky, ale prarodiče ji naučili vážit si každé koruny. A vzhledem k tomu, že měla silné ruce, zdravá záda a beraní hlavu, rozhodla se, že se přestěhuje sama. Konec konců měla jenom dva těžké kusy nábytku. Zbytek by měl jít jako po másle.

Když se jí s pomocí vozíku, několika ráčen a (díkybohu) širokého schodiště konečně podařilo vytáhnout svou šatní skříň do druhého patra, kde se její byt nacházel, ukázalo se, že se pletla. Jistě, nakonec se jí to podařilo, ale byla si celkem jistá, že si při tom pěkně hnula se zády.

Tuhle skříň si nechala až na konec, protože věděla, že to bude na celém stěhování ta nejtěžší věc. Záměrně si všechny krabice zabalila tak, aby byly lehké, vzhledem k tomu, že na to všechno měla být sama. Věděla, že mohla zavolat Danielle, která by jí

s tím vším ráda pomohla, ale Chloe nebyla ten typ člověka, který chtěl po své rodině laskavosti.

Obešla pár krabic s knihami a různými sešity a svalila se do polohovacího křesla, které vlastnila už od druháku na vysoké. Představa, že by tady s ní byla Danielle a pomohla jí probrat se všemi věcmi, aby to tu konečně začalo vypadat jako byt, jí přišla rozhodně láková. Od té doby, co Chloe odhalila pravdu o tom, co se událo mezi jejich rodiči, když byly s Danielle ještě malé, mezi nimi panovalo jisté napětí, nic určitého, ale přesto jejich vztah teď působil v něčem jinak. Obě si dobře uvědomovaly stín, který na ně vrhal jejich otec – stín toho, co udělal, a všech těch tajemství, která skrýval. Chloe cítila, že se s tím vším obě vypořádávají po svém a obě věděly, že se jejich názory v jistých bodech až paranormálně lišily – něco, čeho mohou být schopná jedině dvojčata.

Co se však Danielle nikdy neodvážila říct, bylo, jak moc jí jejich otec chyběl. Od chvíle, co ho odvedli do vězení, Danielle jejich otce vyloženě nesnášela. Chloe však ta otcovská figura v životě chyběla. To ona byla tou, která vždycky tajně doufala, že se třeba policie spletla – že není možné, aby jejich vlastní otec zabil jejich matku.

A byla to právě tahle naděje a víra, které vedly k jejich malému dobrodružství, na které se společně vydaly, a které vyústilo v zatčení Ruthanne Carwilové a následnému přesouzení případu Aiden Finea. Pro Chloe však byla rána pod pás, že poté, co tahle malá tajemství odhalila, jí začal chybět ještě víc. A byla

si dobře vědoma toho, že Danielle by to připadalo příšerné a jistým způsobem hraničící s masochismem.

Navzdory tomu všemu však chtěla Danielle zavolat a pozvat ji na menší oslavu jejího malého ale čestného vítězství. Byt, do kterého se právě přestěhovala, byl útulný, sestával ze dvou pokojů a nacházel se vedle Mount Pleasant ve Washingtonu, D.C. Prostory byly malé a nájemné si mohla sotva dovolit, ale byt přesně odpovídal jejím představám a tomu, co hledala. Od doby, co se s Danielle naposledy viděla, uplynuly skoro dva měsíce – což působilo zvláště vzhledem k tomu, čím vším si společně prošly, když spolu byly naposledy. Párkrát se spolu bavily přes telefon, a přestože to byly příjemné chvíle, většinou mluvily jenom o obecných a povrchních věcech. A Chloe byla na takové věci mizerná.

No a co, pomyslela si a sáhla po telefonu. Ničemu to snad neublíží, ne?

Jakmile však v adresáři našla Daniellino číslo, začalo jí to konečně docházet. Jistě, byly to teprve dva měsíce od toho, co se to všechno stalo, ale obě se za tu dobu úplně změnily. Danielle si začala dávat život zpátky dohromady. Našla si práci, která jí mohla v budoucnu potenciálně dost dobře vynášet – barmanka a asistentka manažera v luxusním baru ve virginském Restonu. Co se Chloe týkalo, stále se snažila zvyknout si na to, že ačkoliv byla ještě nedávno zasnoubená, teď byla opět sama a nedařilo se jí najít nikoho, kdo by stál za rande.

Takové věci si nemůžeš vynutit, pomyslela si. Obzvlášť

s Danielle.

Zatímco nad tím Chloe stále rozvažovala, stiskla zelené tlačítko. Čekala, že jí to zvedne záznamník, takže když jí po druhém zazvonění odpověděl živý Daniellin hlas, Chloe chvíli trvalo, než našla odpověď.

„Ahoj, Danielle.“

„Chloe! Jak se máš?“ zeptala se. Bylo opravdu zvláštní slyšet Danielle s takovou jiskrou v hlase.

„Docela dobře. Dneska jsem se nastěhovala do toho bytu a říkala jsem si, že by bylo fajn to trochu oslavit. Mohla bys přijít, otevřely bychom si lahev vína a nacpaly se něčím fakt nezdravým. Pak mi ale došlo, že máš práci.“

„Jo, je to jízda jak na horské dráze,“ řekla Danielle a zasmála se.

„Líbí se ti tam?“

„Chloe, já to tam *miluju*. Jako jo, jsou to jenom tři týdny, ale mám pocit, jako bych se pro tuhle práci narodila. Vím, že je to jenom běhání kolem baru, ale...“

„No ale jsi taky asistentka manažera, ne?“

„Jo. A ten titul mě pořád trochu děsí.“

„Jsem ráda, že se ti tam líbí.“

„No a co ty? Jak je v novém bytě? Jak šlo stěhování?“

Nechtěla, aby Danielle zjistila, že si všechny věci přestěhovala sama, takže odpověděla co nejvíc obecně – což ji taky štválo. „Nebylo to špatný. Pořád mám co dělat, vybalování a tak, ale jsem ráda, že už jsem tady.“

„Určitě se zastavím na to víno a fastfood, brzo. A jak to jde celkově?“

„Upřímně?“

Danielle chvíli nic neříkala, ale nakonec odpověděla prostým: „Mm-hm.“

„Přemýšlím o tátovi. Říkám si, že bych ho mohla navštívit.“

„A proč bys to proboha dělala?“

„Kéž bych ti na tohle mohla nějak normálně odpovědět,“ řekla Chloe. „Po tom všem, co se stalo, mám takový pocit, že to musím udělat. Musím to celé pochopit.“

„Proboha, Chloe. Vykašli se na to. Neměla by tě ta tvoje nová práce zaměstnat řešením *jiných* zločinů? Bože... A to jsem si myslela, že já jsem ten, kdo žije minulostí.“

„Proč tě to tak moc štve?“ zeptala se Chloe. „To, že ho chci vidět...“

„Protože si myslím, že jsme mu už obětovaly dostatečně velkou část našich životů. A je mi jasný, že pokud za ním pojeděš, jeden z vás zmíní i mě, a to vážně nemám zapotřebí. Já jsem s ním skončila, Chloe. A přeju si, abys na tom byla stejně.“

Jo, to by bylo fajn, pomyslela si Chloe, ale nahlas to neřekla.

„Chloe, mám tě fakt ráda, ale pokud se chceš celou dobu bavit jenom o něm, tak se s tebou rozloučím.“

„Kdy že máš směny?“ zeptala se Chloe.

„Tenhle týden každou noc kromě soboty.“

„Mohla bych se za tebou stavít v pátek odpoledne. A budu čekat, že mi namícháš svou specialitu.“

„V tom případě radši přijed' taxíkem,“ řekla Danielle.

„Beru na vědomí.“

„A co ty? Kdy začínáš v práci?“

„Vlastně už zítra ráno.“

„Uprostřed týdne?“ zeptala se Danielle.

„Je to jen taková instruktážní věc, zácvik. První den budou jen mítinky a podobně.“

„Moc ti to přeju,“ řekla Danielle. „Vím, jak strašně jsi tohle chtěla.“

Bylo fajn slyšet, že Danielle o její práci mluví s úctou. A nejen to, dokonce předstírala, že ji to zajímá.

Nastala dlouhá a těžká pauza, kterou naštěstí Danielle ukončila něčím, co se k jejímu obvyklému chování vůbec nehodilo: „Dávej na sebe pozor, Chloe. V práci... S tátou... však víš, s tím vším.“

„Budu,“ řekla Chloe, kterou její komentář mírně zaskočil.

Danielle zavěsila a nechala tak Chloe v tichu jejího nového bytu o samotě. Rozhlédla se kolem a jen stěží si uvědomovala definitivnost toho místa. Přes všechn ten nepořádek byl teď tohle její domov.

Stačí jedna trapná konverzace s Danielle a člověk se hned cítí jako doma, pomyslela si sardonicky.

Chloe si protáhla záda, pomalu vstala ze svého pohodlného polohovacího křesla a vydala se k nejbližší krabici. Začala ji rozbalovat a přitom přemýšlela, jak asi bude její život vypadat, pokud se nenaučí urovnávat vztahy. Ať už se jednalo o její sestru,

otce nebo ex-snoubence, nedalo se říct, že by vynikala v tom, udržovat si lidi nablízku.

Při vzpomínce na jejího ex-snoubence narazila na dně první krabice na několik zarámovaných fotek. Byly celkem tři – obrázky, na kterých byla ona se Stevenem ještě v době, kdy bylo randění jedinou věcí, kterou oba dva chtěli. Ale na třetí fotce byli oni dva poté, co ji požádal o ruku... poté, co řekla ano a málem se rozplakala.

Vzala fotky z krabice a položila je na kuchyňskou linku. Chvíli se přehrabovala ve věcech, dokud na druhé straně pokoje nenašla odpadkový koš. Zvuk roztráštěného skla z foto rámečků se jí zdál možná až příliš uspokojivý.

To bylo snadné, pomyslela si. Nemůžeš se dočkat, až na tenhle propadák zapomeneš. Tak proč tak snadno nemůžeš zapomenout i na ten nesmysl se svým otcem?

Na tuhle otázku neznala odpověď. A nejvíc ji děsil fakt, že tahle odpověď se může skrývat v jejich společném rozhovoru.

Při takových myšlenkách její byt působil ještě prázdněji než předtím a Chloe se cítila opravdu sama. Při pouhém pomyšlení na to všechno se vydala k ledničce a vytáhla z ní balení piv, které v ten samý den koupila. Otevřela lahev a trochu se zděsila z toho, jak dobře první doušek chutnal.

Dělala, co bylo v jejích silách, aby se celé odpoledne a pak dlouho do noci zabavila. Ne však tím, že by vybalovala, ale tím, že se postupně probírala jednotlivými krabicemi a rozhodovala, jestli každou ze zabalených věcí opravdu potřebuje. Pohár,

který vyhrála na střední pro diskusní tým letěl rovnou do koše. Cédéčko od Fiony Apple, které poslouchala, když ve druháku na vysoké přišla o panenství, si nechala.

Všechny fotky s otcem šly do koše. Ze začátku ji to bolelo, ale když došla ke čtvrté lahvi piva, všechno se zdálo jednodušší.

Probrala tak dvě krabice a nejspíš by se pustila do další, kdyby při další návštěvě ledničky nezjistila, že se jí podařilo vypít celých šest lahví. Podívala se na hodiny na sporáku a překvapeně zalapala po dechu.

Bylo tři čtvrtě na jednu ráno. *Tak to vypadá, že plán pořádně se před prvním dnem v práci vyspat vzal za své*, pomyslela si.

Ještě víc znepokojivý však byl fakt, že byla více rozhozená skutečností, že vypila celé balení šesti piv, než že bude při svém zítřejším příchodu na velitelství totálně grogy. Vyčistila si zuby a zamířila do pokoje, který se s ní mírně kolébal. Když padla do postele, uvědomila si, že se celou noc vlastně jen snažila zapomenou na fakt, že se pokouší vymazat vzpomínky na svého otce.

DRUHÁ KAPITOLA

Když Chloe druhého rána vstoupila do velitelství FBI, nebyla si tak docela jistá, co má čekat. Už vůbec však nečekala, že ji ve vstupní hale přivítá nějaký starší agent. Viděla, že si jí všiml, a když se vydal přímo jejím směrem, nebyla si úplně jistá, co dělat. Na chvíli si myslela, že je to agent Greene, člověk, který jí byl instruktorem a partnerem při řešení „případu“, který vedl k odkrytí pravdy o jejím otci.

Když se mu však lépe podívala do obličeje, viděla, že tenhle agent byl úplně jiný. Vypadal zoceleně a jako by byl vytesaný z kamene, rty pevně semknuté.

„Chloe Fineová?“ zeptal se.

„Ano?“

„Ředitel Johnson by s vámi před zaškolením rád mluvil.“

Na jednu stranu cítila vzrušení, na stranu druhou strach. Ředitel Johnson jí udělil několik výjimek, když jí jako partnera přidělil agenta Greena. Že by si to rozmyslel? Dostaly ho snad její činy na posledním případu do potíží? Došla tak daleko jen proto, aby se její sny rozpadly hned první den?

„Proč?“ zeptala se Chloe.

Agent pokrčil rameny, jako by ho to ani nezajímalo. „Tudy, prosím,“ řekl.

Zavedl ji k výtahům a Chloe chvíli připadalo, jako by se vrátila zpět v čase. Viděla sebe samu, jak nastupuje do toho

samého výtahu něco přes dva měsíce zpátky, se stejným pocitem strachu v břiše a vědomím toho, že se má setkat s ředitelem Johnsonem. A stejně jako minule se jí tenhle nepříjemný pocit s každým metrem, o který ji výtah vyvezl výš, plazil dál a dál celým tělem.

Jakmile se výtah zastavil na druhém patře, agent s kamenným výrazem ji vyvedl ven. Prošli kolem několika kanceláří a místností, až se agent nakonec zastavil před křídlem, které patřilo řediteli Johnsonovi. Sekretářka usazená za stolem na ni zdvořile kývla a pronesla: „Můžete dovnitř. Čeká na vás.“

Agent s kamenným výrazem na ni už ne tak zdvořile také kývl a pokynul směrem ke dveřím. Bylo jasné, že dovnitř s ní nepůjde.

Když Chloe mířila ke dveřím do kanceláře ředitele Johnsona, snažila se zachovat klid a rezervovanost. *Z čeho mám takový strach?* ptala se sama sebe. *Když jsem v téhle kanceláři byla naposled, dostalo se mi odpovědností a povinností, kterých se většinou novým agentům nedostane.* Tohle byla pravda, ale k uklidnění nervů jí to nestačilo.

Když Chloe vešla dovnitř, ředitel Johnson seděl za stolem a soustředěně zíral do notebooku. Jakmile vzhlédl, veškerou svou pozornost přesunul k ní – dokonce svůj notebook zavřel.

„Agentko Fineová,“ řekl, „děkuji, že jste přišla. Bude to jen chvilka. Nerad bych, abyste zmeškala zácvik, o kterém vám rovnou mohu říct, že bude relativně rychlý a bezbolestný.“

Slyšet, jak ji někdo oslovuje *agentko Fineová*, bylo stále něco, co v ní vyvolávalo pocity vzrušení, ale snažila se to ze všech sil

skrýt. Sedla si na židli u ředitelova stolu a vyrovnaně se usmála. „Bez problému,“ řekla. „Takže... stalo se něco?“

„Ne, ne, ani v nejmenším,“ řekl, „chtěl jsem vám jen navrhnout jistou možnost v rámci vašich povinností. Pokud vím, chystáte se zařadit k Týmu pro zajišťování důkazů. Chtěla jste se k nim připojit vždycky?“

„Ano, pane. Máme silný cit pro detail.“

„Ano, o tom jsem slyšel. Agent Greene o vás mluvil s velkou úctou. A navzdory několika málo šokbrtnutím, ke kterým před dvěma měsíci došlo, musím přiznat, že jsem byl také ohromen. Postupujete se sebevědomím a neochvějnou jistotou, což jsou vlastnosti, které se mezi novými agenty vidí jen zřídka. A právě kvůli tomu a zpětné vazbě agenta Greena a několika dalších instruktorů z akademie jsem se rozhodl vám navrhnout, abyste zvážila, zda nechcete změnit své oddělení.“

„Máte na mysli nějaké konkrétní?“ zeptala se Chloe.

„Říká vám něco program ViCAP?“

„Program pro zadržování násilných osob? O tom už jsem něco slyšela.“

„Název je sám o sobě dost jasný, ale myslím si, že váš cit pro detail by se v tomto oboru také hodil. Navíc, abych k vám byl upřímný, Tým pro zajišťování důkazů momentálně sestává z velkého množství novopečených agentů. Řekl bych, že než abyste se ztratila v davu, bude lepší, když své schopnosti prokážete ve ViCAPu. Připadá vám to zajímavé?“

„Upřímně, nejsem si jistá. Musela bych o tom popřemýšlet.“

Johnson přikývl, ale Chloe si byla celkem jistá, že už se sám rozhodl. „Pokud by vás tahle možnost zajímala, rád bych, abyste to aspoň zkusila. Když po pár dnech zjistíte, že to není nic pro vás, osobně dohlédnu na to, aby vás bez okolků převedli zpět na vaše současné místo, k zajišťování důkazů.“

Upřímně si nebyla vůbec jistá, jak na to odpovědět nebo zareagovat. *Byla* si však jistá tím, že ji zaplavil mírný pocit pýchy při pomyšlení na fakt, že jí sám ředitel věří na tolik, aby ji přidělil do zvláštního oddělení jen na základě jejích schopností a pozitivní zpětné vazby od jejích kolegů.

„Ano, můžu to zkusit,“ odpověděla nakonec.

„Skvěle. Vyskytl se případ, na který bych vás hned rád přidělil. Začnete na něm pracovat zítra ráno. Zatím se ho ujala marylandská policie, ale dnes ráno nám volali, že by potřebovali pomoc. Budete spolupracovat ještě s jednou agentkou, která je momentálně bez partnera. Ten, který jí byl přidělen, nevydržel tlak daného případu a včera na svou funkci rezignoval.“

„Mohu se zeptat, proč?“

„V Programu pro zadržování násilných osob mají některé trestné činy tendenci být, řekněme mírně znepokojivé. Některým novým agentům se to stává... zvládnou projít tréninkem, vidí ukázkové případy, a dokonce i skutečné scénáře. Nakonec jim však dojde, že když tím musí skutečně *žít*... tak to prostě nezvládnou.“

Chloe na to nic neřekla. Snažila si to představit, tu situaci, kdy by musela učinit takové rozhodnutí, ale bylo to nad její síly.

Tuhle práci chtěla dělat odjakživa – snad už od chvíle, kdy se naučila rozeznávat, kde je vlevo a kde vpravo.

„Budu potřebovat dodatečný trénink?“

„Doporučil bych vám palné zbraně,“ řekl Johnson. „Zajistím, aby pro vás bylo vše připraveno. Vaše střelby při přijímacích testech k oddělení zajišťování důkazů dopadly docela dobře, ale možná se vám v této oblasti bude hodit pár dalších schopností, jakmile ve ViCAPu půjde do tuhého. Samozřejmě jen za předpokladu, že se rozhodnete zůstat.“

„Rozumím.“

„No, pokud nemáte žádné další otázky, můžete jít dolů a připojit se k ostatním, než začne zácvik. Do začátku zbývají ještě tři minuty.“

„Žádné další otázky zatím nemám. Děkuji za vaši nabídku. A za důvěru.“

„Za málo. O papírování se postarám a pověřím někoho, ať vám do večera zavolá a sdělí vám bližší informace o vašem zítřejším úkolu. A agentko Fineová... Mám takovou předtuchu. Myslím si, že budete pro ViCAP velkým přínosem.“

Když vstala a zamířila ven z kanceláře, právě tehdy si uvědomila, jak mizerná je v přijímání komplimentů. Možná to bylo kvůli tomu, že jich v průběhu dospívání zrovna moc neslychala. Teď se jen mírně rozpačitě usmála a odešla. Ten nepříjemný pocit nervozity, který se jí předtím usadil v žaludku, byl teď pryč a nahradil ho jiný pocit. Při cestě k výtahům jí připadalo, jako by se vznášela, jako by se její chodidla ani

nedotýkala země.

Zácvik vypadal zhruba tak, jak si ho představovala. Sestával převážně z toho, že jim ostřílení agenti říkali, co mají a nemají dělat. Uvedli jim případy, které se ošklivě zvrty, nebo takové, kvůli kterým bývalí agenti skončili nebo dokonce spáchali sebevraždu. Instruktoři jim vyprávěli příšerné příběhy o vraždách dětí a pachatelích, kteří se dopouštěli sériových znásilnění, a které se dodnes nepodařilo zadržet.

Během jejich vyprávění se z různých stran ozýval tichý šepot a znepokojené výměny o několika slovech. O dvě místa od ní seděla žena, která něco šeptala muži vedle sebe.

„Můj partner musel tyhle povídačky slyšet před náma. Možná proto se zdejchnul.“ Podle jejího tónu šlo o takovou tu uštěpačnou ženskou, která byla Chloe okamžitě nesympatická.

S mým štěstím je to ta agentka bez partnera, ke které mě chtěl Johnson přidělit, pomyslela si Chloe.

Schůze nakonec skončila přestávkou na oběd. Instruktoři, kteří stáli na vyvýšené plošině, rozdělili přihlížející dav podle jednotlivých oddělení. Když Chloe slyšela, jak vyvolávají agenty *Týmu pro zajišťování důkazů*, ucítila slabé bodnutí lítosti. Sledovala, jak zhruba dvacet rekrutů zamířilo k pódiu a seskupili se na pravé straně. Při pomyšlení na to, že ještě tři hodiny zpátky měla být mezi nimi, se Chloe cítila izolovaně, obzvlášť když

viděla, že někteří agenti už se očividně stihli sprátelit.

Když volali agenty z Programu pro zadržování násilných osob, vstala a zamířila k pódiu. Skupinka, ke které se připojila, byla podstatně menší než Tým pro zajišťování důkazů. Včetně sebe napočítala jen deset lidí. A jednou z nich opravdu byla žena, která utrousila tu poznámku o svém bývalém partnerovi.

Chloe byla tak soustředěná na tu ženu, že si ani nevšimla muže, který šel k pódiu přímo vedle ní.

„Nevím jak ty,“ řekl, „ale mám pocit, jako bych si musel zakrývat obličej. Když je člověk součástí programu, který má v názvu slovo *násilný*... mám pocit, jako by mě lidi odsuzovali.“

„Takhle jsem se nad tím asi nikdy nezamýšlela,“ řekla Chloe.

„A co ty, máš sklony k násilí?“

Tuhle otázku položil s křivým úsměvem, při kterém si Chloe uvědomila, jak zatraceně dobře tenhle chlap vypadá. Ta poznámka o sklonech k násilí její dojem samozřejmě trochu kazila.

„O žádných nevím,“ odpověděla rozpačitě, když se spolu se zbytkem skupiny zastavila u pódia.

„Dobře,“ řekl starší instruktor v džínách a černém tričku. „Nejdřív oběd, pak se setkáme v Zasedací místnosti číslo tři, kde si projdeme některé detaily a dám vám prostor pro otázky a odpovědi. Ale nejdřív...“ odmlčel se a podíval se do papíru. Začal po něm přejíždět prstem, dokud nenašel, co hledal. „Je tady nějaká Chloe Fineová?“

„To jsem já,“ řekla Chloe a málem ji polil pot z toho, že ji

někdo takhle vyvolal před skupinou lidí, které ani neznala.

„Potřeboval bych s vámi na chvíli mluvit.“

Chloe se vydala směrem k instruktorovi a všimla si, že pokynul ještě jednomu člověku, aby ho následoval.

„Agentko Fineová, vidím, že vás k ViCAPu přidělili přímo na doporučení ředitele Johnsona.“

„Přesně tak.“

„Jsme rádi, že jste s námi. Teď bych vás rád představil vašemu partnerovi, agentce Nikki Rhodesové.“

Pokynul k agentce, které předtím signalizoval, ať ho následuje. A jak jinak, byla to ta otravná ženská, kterou Chloe předtím slyšela mluvit. Nikky Rhodesová se na Chloe usmála způsobem, ze kterého bylo naprosto jasné, že si je vědoma své krásy. A dokonce i Chloe jí to musela uznat. Byla vysoká, měla dokonale opálenou kůži, zářivě modré oči a až nechutně rovné blond vlasy.

„Ráda tě poznávám,“ řekla Rhodesová.

„Nápodobně,“ řekla Chloe.

„Teď se běžte s ostatními najíst,“ řekl instruktor. „Z toho, co jsem pochopil, máte vy dvě zítra začít dělat na případu. Obě jste byly nejlepší ze třídy, takže očekávám, že o vás ještě hodně uslyším.“

Rhodesová se na ni usmála a Chloe cítila, jak falešný ten úsměv byl. Nesnášela, když někoho hned zaškatulkovala a automaticky předpokládala, že k ní někdo není upřímný, ale intuice jí v těchto věcech nikdy nelhala. Instruktor se otočil,

vydal se za zbytkem skupiny a nechal tak obě ženy o samotě. Jakmile Rhodesová zaregistrovala, že se na ně instruktor už nedívá, otočila se na patě a bez dalšího slova odešla.

Chloe se od zbytku skupiny chvíli držela zpátky a snažila se utřídit myšlenky. Ráno se vzbudila do nového dne se vzrušením, že započne svou kariéru jako členka Týmu pro zajišťování důkazů. Blízká budoucnost byla v základu naplánovaná. A nakonec dopadla tak, že ji přidělili k oddělení, o kterém nevěděla zhola nic a dali ji dohromady s agentkou, která měla očividně v zadku zaraženou násadu od smetáku.

„Ta nepůsobí moc jako lidumil, co?“ pronesl někdo za ní.

Otočila se a uviděla toho muže, který šel vedle ní k pódiu – toho pohledného chlapa, který se jí ptal, jestli nemá sklony k násilí.

„Ne, to nepůsobí.“

„A teď si představ, jaké to je, mít s ní většinu přednášek,“ řekl. „To byla hrůza. Když už je o tom řeč... nepamatuju se, že bychom spolu chodili na nějaké kurzy nebo hodiny.“

„Jo... Jsem tak trochu nová. Do tohohle oddělení mě přidělili ráno.“

Tváří se mu mihl náznak údivu. „Aha, dobře. No, v tom případě vítej u ViCAPu. Jsem Kyle Moulton a jestli s tebou tvoje nová parťáčka nebude chtít poobědvat, rád zaujmu její místo.“

„Posluž si,“ řekla Chloe, když konečně dohnala zbytek skupiny. „S tím, jak dnešek zatím probíhá, by to celkem sedělo.“

„Jak to?“

„Protože zatím nic jiného nešlo podle plánu.“

Moulton jen kývl. Celá skupina vyšla ze sálu a zamířila k jídelně, která se nacházela na druhém konci budovy. Přestože pro ni byl Moulton cizinec (ačkoliv, musela přiznat, dost pohledný cizinec), bylo fajn mít ho po svém boku. Měla strach, že pokud by do téhle nejisté budoucnosti musela vykročit sama, mohla by si to celé rozmyslet.

„Lidi plány stejně přeceňují,“ řekl Moulton.

„Já ne. Plán znamená strukturu. Plán znamená předvídatelnost.“

„Neřekl bych, že *předvídatelnost* byla v popisu téhle pozice,“ zavtipkoval Moulton.

Chloe se usmála a souhlasně přikývla, ačkoliv se na to takhle nikdy nedívala. Aby k sobě byla upřímná trochu ji to děsilo. Což vlastně nedávalo žádný smysl. Její život nikdy nebyl nic víc než nepředvídatelná jízda odpadovou rourou, takže proč by to teď mělo být jinak?

Naštěstí už díky tomu byla celkem ostřílená. A jestli se jí měla pod nohy začít motat nějaká nafoukaná mrcha jako Nikky Rhodesová, tak se bude muset buď přizpůsobit nebo se Chloe rychle klidit z cesty.

TŘETÍ KAPITOLA

Následujícího rána na Chloe čekalo drsné probuzení a připomenutí toho, jak bude zbytek její kariéry vypadat. V 5:45 jí zazvonil mobil. Volal jí jeden z asistentů, kteří pracovali pod ředitelem Johnsonem. Sotva se jí podařilo zakrákorat rozespalé „Prosím?“ a muž na druhém konci už ji zavalil informacemi.

„Dobrý den, asistent ředitele Garcia. Hovořím s agentkou Chloe Fineovou?“

„Ano.“ Chloe se posadila na posteli a srdce se jí rozbušilo návalem adrenalinu, který úspěšně zapudil zbytky ranní únavy.

„V sedm se setkáte s agentkou Rhodesovou v Bethesdě. Budete spolu pracovat na otevřeném případě, který má podle našich informací na svědomí nějaký gang, pravděpodobně MS-13. Budete-li mít jakékoliv dotazy, zavolejte přímo mně na tohle číslo. Agentka Rhodesová dostane naprosto stejné instrukce. Po ukončení tohoto hovoru vám přijde zpráva s přesnou adresou setkání. Máte nějaké dotazy, agentko Fineová?“

Chloe si byla jistá, že nějaké otázky má, ale schovávaly se za vzrušením z jejího prvního případu.

„Ne, pane.“

„Dobře. Buďte opatrná a mějte oči otevřené, agentko Fineová.“

A bylo to. Takhle jí přidělili první případ. Věděla, že

v budoucnosti to takhle vypadat nebude, alespoň podle toho, co jim včera řekli při zácviku. V každém případě to byl vcelku efektivní způsob, jak začít první den v nové práci.

Osprchovala se už večer a oblečení měla také nachystané. Snažila se připravit co nejvíc, aby se nemusela bát, že přijde následující den pozdě, ať už na ni čekalo cokoliv. Oblékla se, popadla housku s pomazánkovým máslem a do termosky nalila kávu, kterou si připravila den předem. Během těchto posledních příprav jí přišla SMS zpráva od asistenta ředitele Garcii, ve které stála adresa místa setkání v Bethesdě. Když Chloe nasedala do auta, od jejího ranního hovoru uplynulo sotva patnáct minut.

V marylandské Bethesdě už několikrát byla, takže věděla, že se tam dostane rychle – cesta by měla trvat něco pod půl hodiny, obzvlášť když vyrazila tak brzy a vyhnula se tak otravnému rannímu provozu. Jakmile vykličkovala z ulic Washingtonu, D.C. a najela na širší silnici, zadala adresu do GPS, která jí řekla, že bude na místě za dvaadvacet minut.

Chtěla zavolat Danielle. Cítila, že je právě doslova na cestě k jednomu z větších a významnějších milníků ve svém životě a měla nutkání to s někým sdílet. Věděla však, že Danielle bude ještě spát, a že by její nadšení stejně nejspíš nepochopila. A Chloe to brala. Obě měly odlišné zájmy a každá z nich byla nadšená do něčeho jiného. Současně s tím ani jedna nebyla zrovna přebornicí v předstírání nadšení.

Na danou adresu dorazila o dvě minuty dřív, než předpovídala navigace. Byla to jednopodlažní bytovka, která měla nejlepší léta

už dávno za sebou. Taková, ve které si policie jistě předávala dveře při vyšetřování násilí, zneužívání drog, znásilnění a čehokoliv dalšího, co se na takovém místě může dít.

Čekala, že na místo dorazí dřív než Rhodesová, ale k jejímu zklamání tam zmíněná osoba nejenže byla dřív, ale už kráčela po schodech nahoru k místu činu.

Otrávená Chloe zaparkovala u chodníku a spěšně se vydala k budově. Když vyšla schody ke vchodu, Rhodesová zrovna otevírala dveře a chystala se vstoupit.

„Dobré ráno,“ řekla Rhodesová zcela neupřímně.

„Dobré ráno. Jak ses sem dostala? Přiletěla?“

Rhodesová jen pokrčila rameny. „Netrvá mi dlouho se ráno připravit. V pořádku, agentko Fineová. Tohle přece není závod.“

Když vešly dovnitř, uprostřed malého obývacího pokoje, ve kterém byl neskutečný nepořádek, zahlédly stát nějakého muže. Otočil se k nim a jeho oči na chvíli zaváhaly na agentce Rhodesové. Měla na sobě obyčejné černé kalhoty a konzervativní bílou halenku. Vlasy měla vyžehlené a ačkoliv tvrdila, že jí ranní rutina netrvala dlouho, bylo zjevné, že nalíčit se ráno stihla.

„Vy jste z FBI?“ zeptal se muž.

„Ano,“ řekla Chloe rychle, jako by chtěla dát jasně najevo, že v téhle místnosti jsou přítomny dvě agentky, nejen ta krásná blondýna.

„Agentky Rhodesová a Fineová,“ řekla Rhodesová. „A vy jste?“

„Detektiv Ralph Palace, marylandské oddělení vražd. Udělám

si jen pár poznámek, tenhle případ teď údajně přebíráte vy.“

„Co nám o tom můžete říct?“ zeptala se Chloe.

„Je to jednoduché. Vražda z iniciativy gangu. MS-13 je v téhle oblasti hodně rozlezlý, takže stavíme na tom. Těla muže, ženy a jejich třináctiletého syna byla odvezena včera odpoledne, zhruba sedm hodin poté, co někdo nahlásil, že slyšel výstřely. A tady to pak vypadalo *takhle*.“ Rozmáchl rukama a ukázal tak na nepořádek, který v bytě panoval. „Policie se na to jen povrchově podívala a přišla na to, že muž, který byl obětí, měl kdysi konexe v konkurenčním gangu s názvem Binzos.“

„Pokud je v tom zapletená MS-13, jak to, že na tom nepracuje imigrační?“ zeptala se Chloe.

„Protože na to nemáme důkazy,“ řekl Palace. „Když přijde na zločiny gangů s imigračním podtextem, musíme si být opravdu jistí. Jinak můžeme čekat soudní pře a stížnosti o tom, jak nespravedlivě je zacházeno s etnickými menšinami.“ Zakroutil hlavou a povzdechl si. „Takže by bylo fajn, kdyby se vám to podařilo jakkoliv dokázat.“

Vydal se ke dveřím a mezitím vytáhl z peněženky vizitku. Chloe ani trochu nezaskočilo, že ji podal přímo Rhodesové. „Kdybyste něco potřebovaly, zavolejte.“

Rhodesová se ani neobtěžovala odpovědět a schovala si vizitku do kapsy. Chloe došla k závěru, že Rhodesová musela být na střední jednou z těch holek, které si na ustavičné oplzlé pohledy zvykly. Setkání s detektivem Palacem pro ni jistě bylo jen dalším ze sta podobně otravných momentů.

Chloe se rozhlédla kolem. Konferenční stůl, který dřív stával před pohovkou, byl převrácený. Na podlaze viděla skvrnu pravděpodobně od nějaké tmavé limonády, která se během rvačky vylila. Tmavá tekutina rozlitá na bílém chlupatém koberci, který se táhl z pokoje až do sousední kuchyně, byla smíchaná s něčím, co mohla být jediné teď už napůl zaschlá krev. Ještě větším množstvím rudé tekutiny byly postříkané stěny a trocha byla rozmazaná na kuchyňském linoleu.

„Jak si to chceš rozdělit?“ zeptala se Rhodesová.

„Nevím. Pokud se tady střílelo, je celkem vysoká šance, že zasáhli zeď nebo podlahu. A podle toho, jak to tu vypadá, to neproběhlo hladce. Jasně tady došlo k bitce, což mi říká, že tady někde budou i otisky prstů.“

Rhodesová přikývla. „Taky musíme přijít na to, jak se vrah dostal dovnitř. Viděla jsi vchodové dveře? Žádné známky násilného vniknutí. To znamená, že ho jedna z obětí musela pustit dovnitř. Možná to byl někdo, koho dobře znali a věřili mu.“

Chloe se vším souhlasila a musela uznat, že na ni Rhodesová udělala dojem s tím, jak zkontrolovala dveře ještě předtím, než vešly dovnitř.

„Co kdyby ses šla podívat ven po známkách násilného vniknutí?“ navrhla Rhodesová. „Já se zatím rozhlédnu kolem, jestli nepřijdu na to, jakou zbraň vrah použil... jestli tu třeba nejsou nějaké úlomky nábojů nebo tak.“

Chloe souhlasně přikývla, ale už dávno jí bylo jasné, že se Rhodesová ze všech sil snaží dostat do čela celého vyšetřování.

Chloe se tím však nenechala rozhodit. Na základě toho, co z místa činu zatím vypožorovaly – a vzhledem k faktu, že tenhle případ přidělili dvěma čerstvým agentkám pod dohledem asistenta ředitele – Chloe věděla, že jim tohle šetření nebude trvat dlouho a z dlouhodobého hlediska bude zanedbatelné. Takže pokud se Rhodesová už teď snažila mít navrch, nemělo smysl se tím nikterak zabývat. Alespoň zatím ne.

Chloe zamířila zpátky ven a v hlavě si přehrávala, jak to tu asi proběhlo. Pokud byl ten vrah někým, koho rodina znala, proč by došlo k nějaké bitce? Kdyby vrah použil pistoli, tři bezprostřední výstřely by jim moc prostoru pro reakci nedávaly. Dveře však skutečně nejevily žádné známky násilného vniknutí. Přesto však bylo takové vniknutí pravděpodobnější, než že by vraha jednoduše pustili dovnitř. Pokud však dovnitř nevniknul hlavním vchodem, pak kudy?

Pomalu se vydala kolem budovy a uvědomila si, že nazývat ji bytovkou nebylo zrovna adekvátní. Stále více nabývala dojmu, že se jednalo spíše o ubytovnu, kterou vláda poskytovala lidem v hmotné nouzi. Tahle stála na úplném konci skupiny čtyř identických budov oddělených vždy jen pruhem povětšinou uschlé trávy.

Levá stěna nebyla ničím zajímavá. Kromě malé plynové bomby a ohnutého kohoutku, ze kterého vedla na zemi stočená a očividně dlouho nepoužívaná zahradní hadice, na téhle straně nebylo nic zvláštního. Když však budovu obešla a ocitla se vzadu, uviděla několik možností. Zaprvé, byly tam tři okna. Jedno z nich

vedlo do kuchyně a další dvě do ložnic. Ke stěně se tisklo také betonové schodiště, které vedlo k zadním dveřím. Vyšla k nim a zkusila kliku – odemčené. Vedly do malé místnosti, která pravděpodobně sloužila jako šatna. Na zemi leželo několik párů zablácených bot a na háčku na stěně visel potrháný, špinavý kabát. Zkontrolovala dveře i rám, ale všechno bylo v pořádku. Ze svého místa neviděla žádné známky toho, že by byly v blízké minulosti otevřené násilím.

Vrátila se ven a zkontrolovala každé ze tří oken, jestli nenajde něco podezřelého – a nebyla zklamaná. Z rámu třetího okna, které podle všeho vedlo do hlavní ložnice, někdo odstranil dva menší kusy dřeva. Musel je odtrhnout velkou silou, spíš jako by je odštípl. Jeden kus kdysi býval podél spodní hrany, kde se setkával rám s okenní tabulkou. Druhý odštěpek se nacházel na horní straně spodní části rámu. Ať už to dřevo odštípli jakkoliv, na skle se během toho vytvořila prasklina. Nevyvinul však tak velkou sílu, aby sklo rozbil úplně.

Nechtěla se ničeho dotýkat ze strachu, aby nepoškodila případné otisky, které vrah zanechal. Jak tam ale tak stála na špičkách, viděla, že jeden z dřevěných úlomků mohl venku stojícímu člověku umožnit odemknout okenní zámek.

Vrátila se zadními dveřmi dovnitř a zamířila do hlavní ložnice. Neviděla žádné jasné náznaky, že by dovnitř někdo vnikl oknem. Také však věděla, že po pečlivějším prozkoumání prachu bude vědět daleko víc.

„Co to děláš?“

Otočila se a ve dveřích do ložnice uviděla stát Rhodesovou. Tvářila se skepticky a pochybovačně si Chloe měřila.

„Někdo se sem pokoušel dostat přes okno,“ řekl Chloe. „Můžou tu být nějaké otisky, měly bychom je najít.“

„Máš rukavice na sbírání důkazů?“ zeptala se Rhodesová.

„Ne,“ řekla Chloe. Přišlo jí to jako pěkná ironie. Kdyby tenhle den začala jako členka Týmu pro zajišťování důkazů, jak bylo původně v plánu, měla by je u sebe. Ale potom, co jí Johnson včera přidělil do jiného oddělení, ji ani nenapadlo, že by si s sebou měla vzít vybavení na zajišťování důkazů.

„Mám je v autě,“ řekla Rhodesová. S otráveným pohledem hodila Chloe klíčky. „Jsou v přihrádce na straně spolujezdce. Až budeš hotová, zamkni, prosím.“

Chloe jen tiše poděkovala, prošla kolem Rhodesové a opustila místnost. Uvažovala nad tím, proč by měla Rhodesová v autě rukavice na sbírání důkazů. Z toho, co Chloe pochopila, měl úřad každému z agentů k jakémukoliv danému případu poskytnout veškeré potřebné vybavení. Dali snad Rhodesové ty správné zdroje? Nebo se jí snad už začíná mstít její pozdní přidělení do programu ViCAP?

Vyšla z bytovky a dorazila k autu Rhodesové. V přihrádce spolujezdce našla krabičku s latexovými rukavicemi. Spolu s ní tam ležela také sada pro zajišťování důkazů, takže vzala i ji. Byla sice malá, ale lepší než nic. A ačkoliv to znamenalo, že byla Rhodesová připravená, také to naznačovalo, že Chloe rozhodně nechce podávat pomocnou ruku. Proč by jinak zatajovala, že má

v autě výbavu na sbírání důkazů, pokud by si ji nechtěla nechat pro sebe?

Chloe si řekla, že se takovými detaily rozhodně nebude zabývat. Zamířila zpátky k bytovce a po cestě si natáhla rukavice. Když znovu procházela kolem Rhodesové, podala jí nouzovou výbavu na důkazy. „Říkala jsem si, že by se to taky mohlo hodit.“

Když Chloe zamířila k oknu, Rhodesová po ní vrhla jedovatý pohled. Chloe zkontrolovala místo, které někdo oštipnul a zjistila, že byla její předtucha správná. Člověku zvenčí by to tak akorát stačilo, aby mohl vyvinou dostatečnou sílu a zámek odemknout.

„Agentko Fineová?“ ozvala se Rhodesová.

„Ano?“

„Vím, že se moc dobře neznáme, takže se to pokusím říct co nejlíp slušně: Mohla bys dávat pozor, co to ksakru děláš?“

Chloe se na Rhodesovou otočila a obdařila ji vzpurným pohledem. „Prosím?“

„Pro Kristovy rány, dívej se, kam šlapeš!“

Chloe se podívala dolů a dech jí uvázl v hrdle. Na zemi byla stopa, jen částečná, ale zcela jasně se jednalo o přední polovinu otisku boty. Vypadalo to na prach a bláto.

A ona na to právě šlápla.

Do prdele...

Rychle uskočila. Rhodesová už byla vedle ní a klekala si ke stopě. „Můžeme jenom doufat, že jsi to úplně nezničila, aby se to ještě dalo použít,“ prskla Rhodesová.

Chloe spolkla nutkání jí pěkně zostra odpovědět. Rhodesová měla konec konců pravdu. Chloe právě přehlédla něco tak evidentního, jako byl otisk boty. *To bude proto, že se moc zabývám vlastními myšlenkami*, pomyslela si. *Vypadá to, že na mě má Johnsonovo převelení horší vliv, než bych čekala.*

Věděla však, že to byla chabá výmluva. Do teď na tomhle místě činu nebylo nic jiného na práci než zajišťování důkazů – což bylo v zásadě to, co chtěla dělat celou dobu.

Chloe s pocitem zahanbení a zlosti vyšla z místnosti, aby popadla dech a utřídila si zvířené myšlenky.

„Pro Krista,“ řekla Rhodesová, když si prohlížela stopu, „Fineová... Proč se radši nejdeš podívat, jestli nenajdeš něco užitečného jinde? V kuchyni jsou ve zdi díry od střelby, které jsem nestihla prohlédnout, zatímco jsi byla venku. Dokončím to tady... pokud to vůbec půjde.“

Chloe se musela znovu držet, aby ji nepočastovala několika vybranými slovy. Podělala to, takže musela přehlížet, že se k ní Rhodesová chová jako mrcha. Proto držela jazyk za zuby a zamířila zpátky do hlavní části bytu v naději, že najde něco, čím by svůj prohřešek odčinila.

Došla do kuchyně a uviděla díry ve zdi, o kterých se Rhodesová zmínila. V každé z děr byl hluboko zaražený plášť střelky. Byla si jistá, že jen na základě toho budou schopní zjistit, jaký typ zbraně útočník použil. Takže pro Chloe byly tyhle důkazní materiály jako modré z nebe – jednoduchá stopa, která jim poskytne dostatek informací k tomu, aby mohly v šetření

tohoto případu pokračovat.

Ale třeba je tu ještě něco dalšího, pomyslela si.

Přešla zpátky do chodby a zastavila se v místě, kde se spojovala s obývacím pokojem. Pokud se vrah dovnitř dostal skutečně oknem v ložnici, tady pravděpodobně došlo ke střelbě. V dříve zmíněném pokoji nebyly ani stopy po krvi nebo chaosu, což naznačovalo, že tam k žádnému násilí nedošlo.

Podívala se na pohovku a na zemi před ní zahlédla kapky krve. *Nejspíš první výstřel*, pomyslela si. V hlavě si poskládala rozložení místnosti a dokázala si představit, jak to nejspíš probíhalo. První výstřel zabil někoho, kdo seděl na pohovce. Vedle něj usazený člověk v reakci na výstřel rychle vyskočil a nejspíš převrhl stolek. Možná o něj zakopl nebo se ho pokusil přeskočit. Krev smíchaná s limonádou na druhé straně převrnutého stolku však naznačovala, že z toho tenhle člověk nevyvázl živý.

Přesto jí to však nedalo spát. Pomalu přešla do obýváku a sledovala při tom cestu, kterou letěly střely. Množství sražené krve na opěradle pohovky představovalo jasný důkaz toho, že ať už na gauči seděl kdokoliv, zemřel na místě. V opěradle však neviděla žádný otvor, což znamenalo, že střela musela zůstat v hlavě oběti.

V kuchyňské zdi však viděla dvě díry od střel, zhruba pět centimetrů od sebe. Byly dobře viditelné i od pohovky, u které stála. Ale pokud v kuchyni byly dvě zbloudilé střely, mohlo jich tu být i víc. Pokud ano, bylo by možné z nich snáz zrekonstruovat, co a jak se na místě činu odehrálo.

Přešla ke konferenčnímu stolku a dřepla si. Pokud tady někdo zakopl a padal, než ho střelec zasáhl, musel mířit nízko, aby se trefil. Rozhlédla se, jestli nenajde nějaké další zbloudilé střely, ale žádné neviděla. Vrah se nejspíš trefil napoprvé.

Viděla však něco dalšího, co původně ani nehledala. Ke stěně napravo od ní byl přisunutý menší stolek. Stála na něm dekorativní mísa a zarámovaný obrázek. Mezi nohama stolu byl nacpaný napůl roztrhaný proutěný koš s knihami a starými letáky. A mezi tímhle košem a zadní nohou stolku byl telefon.

Chloe ho zvedla a všimla si, že jde o iPhone. Stiskla tlačítko zamykání a displej se rozsvítil. Na zamykací obrazovce byl obrázek Black Panthera. Klikla na tlačítko „domů“ a čekala, že na ni vyskočí okénko pro zadání hesla. Jaké bylo její překvapení, když se tak nestalo. Namísto toho se bez problému dostala na domovskou obrazovku.

Tenhle telefon musel patřit synovi, pomyslela si. Možná, že mu ho rodiče zakázali zamykat heslem, aby k němu taky měli přístup.

Chvíli jí to trvalo, ale pak jí došlo, na co přesně se dívá. Viděla obličej chlapce s kreslenou karikaturou obličeje v podobě zombie. Podívala se na kraje displeje a uviděla typické funkce Snapchatu. Právě držela v ruce telefon s videem (nebo taky „snapem“), který se ještě nestihl odeslat.

„No sakra,“ zašeptala.

Uvědomila si, jak horký telefon v jejích rukách byl. Podívala se na indikátor baterie v pravém horním rohu – byl v červené zóně.

S telefonem pevně stisknutým v ruce vyběhla na chodbu. „Rhodesová, je tam někde nabíječka na telefon?“ zavolala.

Následovala krátká pauza, než Rhodesová odpověděla: „Jo, na nočním stolku.“

Než to stačila doříct, Chloe už vcházela do ložnice. Na stolku skutečně uviděla nabíječku, kterou Rhodesová zmínila.

„O co jde?“ zeptala se Rhodesová.

Chloe se neudržela a hlavou jí prolétlo: *To bys ráda věděla, ty mrcho*, ale nahlas nic neřekla. Místo toho vzala nabíječku a zapojila ji do telefonu.

„Myslím, že syn byl zrovna na Snapchatu, když sem ten vrah vnikl. A myslím, že se zrovna chystal poslat kamarádovi snap. K tomu ale nestihlo dojít.“

Když telefon našla, přehrála video, které bylo na obrazovce otevřené a připravené k odeslání. Byl na něm chlapec ve věku kolem dvanácti až třinácti let. Vyplazoval jazyk a obličej měl znetvořený zombie animací. Během dvou vteřin se ozval první výstřel. Obraz se zatřásl a během chvilky se ozval další výstřel. Chlapec pravděpodobně spadl na zem, jelikož se obraz znovu silně zatřásl a pak úplně ztmavnul – nejspíš se zastavil na místě pod stolkem, kde ho Chloe později našla.

Tam video končilo. Celý incident trval zhruba pět vteřin.

„Pusť to znovu,“ řekla Rhodesová.

Chloe přehrála video od začátku a tentokrát věnovala pozornost útržkům v roztřesených částech. Zhruba na čtvrt sekundy se v záběru objevil tvar postavy – stála v chodbě a

chystala se vejít do obýváku. Byl to jen záblesk, ale byl tam. A jelikož se jednalo o docela nový model telefonu, záznam obrazu byl navzdory silným otřesům dostatečně zřetelný. Chloe svým netrénovaným zrakem nedokázala útočníkův obličej rozeznat, ale věděla, že na velitelství s tím nebudou mít sebemenší problém – provedou analýzu videa snímek po snímku a celý záznam vylepší.

„Přistižen při činu. Doslova,“ řekla Rhodesová. „Kde jsi ten telefon našla?“

„Pod stolkem u zdi v obýváku.“

Chloe cítila, že Rhodesová je z toho nálezu nadšená, ale rozhodně to Chloe nechtěla přiznat. Namísto toho jen kývla a vrátila se zpátky ke své práci – snímání otisků prstů pod oknem.

Oběma bylo jasné, že díky tomuhle videu tady už byly více méně hotové. Měly dokonalý důkaz a všechno, co udělají potom, bude čistě rutinní záležitost.

Chloe si řekla, že by mohla jednoduše spolupracovat a nesnažit se vytvářet mezi nimi ještě větší napětí. Vzala telefon a vrátila se s ním zpátky do obýváku. Prošla kuchyní a pustila se do vyloupávání nábojových pláštů ze zdi. Věděla však, že klíč k tomuhle případu je uložený v telefonu, který měla u sebe. Klíč, který jen čekal na to, až se ho někdo ujme a využije ho k dopadení pachatele. Někde vzadu v hlavě jí však hlodal nepříjemný pocit, že to celé bylo moc jednoduché. Byla si jistá, že Rhodesová si bude myslet to samé – a taky že bude přemýšlet, jak to narafičit tak, aby se to Chloe vymstilo.

ČTVRTÁ KAPITOLA

O dvě hodiny později se vrátily na velitelství FBI s takovým množstvím důkazů, které podle Chloe bohatě stačilo k tomu, aby byl pachatel dopaden ještě před západem slunce. Video ze Snapchatu bylo tím nejsilnějším důkazem, také se jim však podařilo získat dva slibné otisky prstů, otisk podrážky z koberce v ložnici a dva vlasy, které se zasekly ve škvíře pod ložnicovým oknem.

Asistent ředitele Garcia je pozval do místnosti za svou kanceláří, kde mu skrčené nad malým stolkem ukázaly sesbírané důkazy. Když mu Chloe ukazovala, co našla na telefonu, viděla na něm, že se snaží potlačit spokojený úsměv. Také se zdál být potěšen tím, jak Rhodesová zabalila a katalogizovala všechnen ostatní důkazní materiál, který na místě činu našly – profesionálně a učebnicově.

Možná by taky měla změnit oddělení, pomyslela si Chloe kousavě.

„Odvedly jste skvělou práci,“ řekl Garcia, když vstal od stolku a obdařil je uznalým pohledem, jako by byly vzorné studentky. „Postupovaly jste rychle a pečlivě. Nevidím důvod, proč bychom pachatele nemohli zatknout.“

Obě agentky poděkovaly. Chloe viděla, že Rhodesové není přijímání komplimentů také dvakrát příjemné, a cítila se díky tomu o trochu líp.

„Agentko Fineová, těsně předtím, než jste přišly, mi volal ředitel Johnson. Chce se s vámi za patnáct minut setkat. Agentko Rhodesová, co kdybyste zašla do laboroky a podívala se, co se děje se všemi těmi důkazy, které jste zajistily?“

Rhodesová dál vystupovala jako vzorná studentka a jen přikývla. Chloe naopak cítila, že opět začíná panikařit. Když byla za Johnsonem včera, měl pro ni nachystanou pěknou podpásovku. Co na ni čekalo teď?

Všechny otázky si nechala pro sebe a zamířila chodbou k ředitelově kanceláři. Když vešla do malé přijímací místnosti, všimla si, že dveře do kanceláře jsou zavřené. Sekretářka, která zrovna s někým telefonovala, jí pokynula, ať si sedne na jednu z židlí podél stěny. Chloe se tedy posadila a zamyslela se nad tím, co pro ni a její kariéru dnešek znamenal.

Na jednu stranu se jí podařilo objevit silný důkaz, který pravděpodobně povede k přímému zatčení člena gangu, který povraždil celou rodinu. Na stranu druhou však udělala opravdu hloupou chybu, když potenciálně poškodila docela zřetelnou stopu. Řekla si však, že díky tomu videu ze Snapchatu na něm z dlouhodobého hlediska nebude tolik záležet. Přesto se však cítila trapně, že ji osočila zrovna Rhodesová, a navíc takovým způsobem. Řekla si, že to nejlepší, v co může doufat, je, že teď budou vyrovnané – že její úžasný objev vyváží její nepozornost.

Když se dveře do kanceláře otevřely, všechny její myšlenky se rázem rozplynuly. Pohlédla tím směrem a viděla, jak ze dveří vystrkuje hlavu ředitel Johnson. Viděl ji, ale nic neřekl. Jen

Jí dal gestem ukazováčku najevo, ať jde dovnitř. Nedokázala rozpoznat, jestli to mělo naznačovat zlost nebo jen spěch.

Vešla do kanceláře a když za sebou zavřela dveře, ředitel jí pokynul, ať se posadí na židli na druhé straně stolu – místo, které bylo Chloe čím dál více známé. Když si sedl za stůl, pomyslela si, že se jí konečně podařilo v jeho výrazu něco vyčíst. A byla si celkem jistá, že je kvůli něčemu podrážděný.

„Měla byste vědět,“ řekl, „že jsem právě domluvil s agentkou Rhodesovou. Řekla mi, že jste na místě činu v podstatě pošlapala důkazní materiál.“

„Ano, to je pravda.“

Zklamaně přikývl. „Jsem teď na vážkách. Na jednu stranu je tady stejně nová jako vy. A fakt, že na vás doslova žalovala, mě upřímně neskutečně vytáčí. Ale zároveň jsem rád, že mi to řekla. Protože ačkoliv tohle skutečně *byl* váš první den, na tyhle věci si nějakým způsobem musíme dávat pozor. Jistě je vám jasné, že si sem do kanceláře nevolám každého agenta, který udělá nějakou chybu, abych ho vyslýchal. Ale u vás jsem měl potřebu zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku, jelikož jsem vám na poslední chvíli hodil klacek pod nohy. Máte pocit, že vás to vykolejilo?“

„Ne. Jednoduše jsem to přehlédla. Příliš jsem se soustředila na důkazy na okně a stopu jsem neviděla.“

„To je pochopitelné, ale trochu neobratné. Asistent ředitele Garcia mi však tvrdí, že jste na místě činu našla důkaz, který by měl vést k přímému zatčení pachatele – telefon s videem ze

Snapchatu. Správně?“

„Ano, pane.“ Z nějakého nevysvětlitelného důvodu se jí chtělo dodat: *Ale našel by ho tam více méně kdokoliv. Měla jsem jenom štěstí.*

„Myslím si, že dokážu odpustit hodně,“ řekl, „ale berte, prosím, na vědomí, že pokud se vyskytne více chyb, jako byla tahle, může to pro vás mít relativně vážné následky. Prozatím bych vám a Rhodesové přidělil další případ. Je pro vás problém s ní pracovat?“

Na rty se jí dralo jedno velké *ano*, ale nechtěla působit malicherně. „Ne, myslím, že to zvládnou.“

„Podíval jsem se do jejích záznamů. Podle instruktorů je velice bystrá, ale také má sklony k tomu, dělat si věci sama a po svém. Proto vám radím, ať ji nenecháte převzít kontrolu nad celým případem.“

Jo, toho už jsem byla svědkem, pomyslela si Chloe.

„A abych byl fér, varoval jsem ji, ať to nedělá,“ pokračoval. „Také jsem ji informoval o tom, že nemám rád, když se noví agenti snaží házet špínu na ostatní. Takže očekávám, že se na příštím případě bude chovat zodpovědněji. Spolu s ředitelem Garciou budeme na věc dohlížet, jen abychom se ujistili, že bude všechno provedeno tak, jak má.“

„Dobře. Vážím si toho.“

„Kromě toho, že jste potenciálně zničila stopu, jste si dnes vedla skvěle. Byl bych rád, abyste zbytek dne strávila tím, že napíšete hlášení o místě činu a vaší interakci s agentkou

Rhodesovou.“

„Ano, pane. Ještě něco?“

„To je prozatím vše. Jen ještě... jak jsem řekl... pokud budete cítit, že na vás má vaše převelení na poslední chvíli špatný vliv, dejte mi vědět.“

Přikývla a vstala. Když odcházela z kanceláře, měla pocit, jako by se právě vyhnula střele – nebo jako dítě, kterého si zavolal ředitel do kabinetu, ale nakonec ho pustil jen s mírným plesknutím přes prsty. Přes to všechno se však díky tomu, že ji Johnson za její práci pochválil, cítila o něco lépe.

Se zviřenými myšlenkami zamířila zpátky dolů na své pracoviště, které nebylo ničím víc než obyčejnou malou kójí. Uvažovala, jestli byl někdy nějaký nový agent povolán do ředitelovy kanceláře dvakrát v průběhu méně než osmačtyřiceti hodin. Na jednu stranu se cítila poctěná, ale na stranu druhou měla pocit, jako by byla pod neustálým drobnohledem.

Během čekání na výtah si všimla, že zpoza rohu vyšel další agent. Chloe v něm matně rozeznala jednoho z těch, kteří s ní včera byli ve skupině programu ViCAP.

„Ty jsi agentka Fineová, že?“ řekl s úsměvem.

„To jsem,“ odpověděla nejistě a říkala si, kam tahle konverzace asi povede.

„Já jsem Michael Riggins. Teď jsem zaslechl o tom případě, na kterém jste s Rhodesovou pracovaly. Vražda z iniciativy gangu. Říká se, že už se pracuje na zatčení. Ten pachatel už musel mít nějaký záznam, co?“

„To netuším,“ řekla, ale přesto cítila, že se to všechno dalo do pohybu opravdu rychle.

„No, ne všichni novopečení agenti se dneska dostali do terénu,“ řekl Riggins. „Někteří z nás byli až po uši zahrabaní v papírech a výzkumu. Šušká se, že prý někteří z nás mají dnes večer po práci namířeno do baru na pár drinků. Mohla by ses taky stavit. Je to odsud dva bloky, Reedsův bar. Hodila by se nám nějaká veselá historka o úspěšném případě, na zlepšení nálady. Ale Rhodesovou s sebou neber. Nikdo... no, nikdo ji nemá tak docela v lásce.“

Chloe věděla, že to od ní bylo bezohledné, ale nedokázala se při té poznámce ubránit úsměvu. „Možná se stavím,“ řekla. Na lepší odpověď se nezmohla. Pořád lepší než vysvětlovat, že byla převážně introvert a ne zrovna ten typ, který by vysedával po barech s lidmi, které ani nezná.

Kabina výtahu přijela a dveře se otevřely. Chloe vešla dovnitř a Riggins na ni mávnul na rozloučenou. Fakt, že jí někdo záviděl její situaci, působil bizarně, obzvláště po jejím rozhovoru s Johnsonem. Byl to pocit, kvůli kterému se jí doopravdy málem *chtělo* do toho baru jít, i kdyby se tam měla zdržet jen půl hodiny a dát si jednu skleničku. Alternativou bylo vrátit se zpátky do bytu a pokračovat ve vybalování. Taková vyhlídka jí náladu rozhodně nezlepšovala.

Výtah ji vyvezl do třetího patra, kde se mezi kójemi ostatních agentů nacházelo její pracoviště. Na cestě chodbou potkala Rhodesovou. Chvilí uvažovala o tom, že by ji pozdravila nebo jí

sarkasticky poděkovala za to úplně náhodné setkání s ředitelem Johnsonem. Nakonec se však rozhodla zůstat nad věcí. Neměla v úmyslu hrát s ní nějakou pitomou hru.

Chloe úplně stačilo tu ženskou potkat na chodbě a vyměnit si s ní ošklivý pohled, aby se rozhodla: ano, dnes večer do toho baru rozhodně půjde. A pokud se dnešek nějak zásadně nezmění, nejspíš si dá víc než jeden drink.

To se mi v poslední době stává nějak často, řekla si.

Tohle byla myšlenka, která ji strašila po zbytek dne, ale stejně, jako tomu bylo se vzpomínkami na jejího otce, se jí i tuto myšlenku podařilo zasunout do jednoho z temnějších zákoutí její mysli.

PÁTÁ KAPITOLA

Když ve tři čtvrtě na sedm dorazila do baru, vypadalo to přesně tak, jak čekala. Uviděla několik povědomých tváří, ale nikoho, koho by nějak dobře znala. A důvodem byl fakt, že vlastně neznala vůbec nikoho. Další nevýhodou toho, že ji Johnson na poslední chvíli přesunul na jiné oddělení, bylo, že skupina ViCAP sestávala jenom z pár lidí, kteří chodili na ty samé kurzy nebo tréninkové moduly jako ona.

Jediné dvě tváře, které jí byly víc povědomé, patřily mužům. Prvním z nich byl Riggins. Seděl u stolku s dalším agentem a o něčem živě diskutovali. A pak tam byl Kyle Moulton, ten pohledný agent, který jí po první části zácvičku nabídl, že s ní půjde na oběd – ten chlápek, který se jí tak nějak vryl do paměti, když se jí zeptal, jestli náhodou nemá sklony k násilí. Trochu ji však odradilo, že seděl s dalšími dvěma ženami. To nebylo až takové překvapení. Moulton byl zatracený kus chlapa. Vypadal trochu jako Brad Pitt za svých mladých let.

Rozhodla se, že ho nebude rušit a místo toho se vydala k Rigginsovi. Líbila se jí myšlenka na pokec s někým, kdo ví o jejím ranním úspěchu a obdivuje ji za to, jakkoliv ještě takové smýšlení mohlo působit.

„Je tu místo?“ zeptala se a sedla si na stoličku vedle něj.

„Jasně,“ řekl Riggins. Vypadal upřímně potěšeně, že ji tu vidí, a jeho baculaté tváře se roztáhly v širokém úsměvu. „Jsem rád,

že jsi se rozhodla přijít. Můžu ti koupit něco k pití?“

„Určitě. Jenom pivo. Prozatím.“

Riggins mávl na barmana za pultem a požádal ho, ať na jeho lístek přidá pivo pro Chloe. Riggins si zároveň pro sebe objednal už druhou colu s rumem.

„Tak, jak to dnes šlo? První den?“ zeptala se Chloe.

„Dalo se to. Většinu jsem strávil hledáním informací k případu s mezistátním drogovým dealerem. Zní to jako pěkná nuda, ale celkem dost mě to bavilo. A jakej byl celej den s Rhodesovou?“ zeptal se Riggins. „Jasně, úspěšný zakončení případu je skvělý, ale ona je proslulá tím, že s lidma nevychází zrovna dobře.“

„Bylo to napjaté. Je skvělá agentka, ale...“

„Jen to řekni,“ pobídl ji Riggins. „Já o ní nemůžu říct, že je to kráva, protože takhle o ženách nerad mluvím před jinou ženou.“

„Není to kráva,“ řekla Chloe. „Jenom je... hodně přímočará a důkladná.“

Jejich konverzace ještě nějakou dobu pokračovala na podobně nonšalantní vlně. Chloe se během toho párkrát ohlédla směrem, kde seděl agent Moulton. Jedna z žen už odešla a nechala ho tak s tou druhou o samotě. Nakláněl se k ní a usmíval se. Chloe měla sklony být trochu naivní co se vztahů týče, ale byla si celkem jistá, že byl tou ženou přinejmenším okouzlený.

Zklamalo ji to způsobem, který vůbec nečekala. Od doby, co to se Stevenem mezi sebou odpískali, uplynuly sotva dva měsíce. Předpokládala, že ji Moulton zajímal jen proto, že to byl první

přátelský člověk, který se s ní včera obtěžoval bavit poté, co jí Johnson hodil kládu pod nohy. Tahle myšlenka spolu s tím, že se do svého nového bytu bude zase vracet úplně sama, ji zrovna dvakrát nelákaly. Svou roli samozřejmě hrál i fakt, že byl neskutečně přitažlivý.

Jo, byla chyba jít ven. Doma můžu pít za daleko menší peníze.

„Jsi v poho?“ zeptal se Riggins.

„Jo, jsem. Jenom jsem měla dlouhý den. A vypadá to, že zítřek bude podobný.“

„Jsi tu autem nebo pěšky?“

„Autem.“

„No... tak to bych ti asi neměl nabízet další drink, co?“

Chloe se navzdory své situaci usmála. „To je od tebe velice zodpovědné.“

Znovu se nenápadně ohlédla po Moultonovi a té ženě, se kterou mluvil. Oba právě vstávali od stolu. Když pak spolu mířili k východu, Moulton jí zlehka položil ruku na kříž.

„Můžu se zeptat, co tě přimělo k tomu dát se touhle cestou? Dělat tuhle práci?“ zeptal se Riggins.

Nervózně se usmála a dopila zbytek piva. „Rodinné záležitosti,“ odpověděla. „Díky, že jsi mě pozval, Riggins. Ale už bych měla jít.“

Přikývl, jako by její důvody chápal. Také si všimla, že se pomalu rozhlédl po baru, jen aby zjistil, že tady pak zůstane už úplně sám. Zauvažovala, jestli má Riggins taky nějaké kostlivce ve skříni, se kterými se snaží bojovat.

„Dávej na sebe pozor, agentko Fineová. Ať se zítra daří stejně tak dobře jako dnes.“

Vydala se k východu a v hlavě už plánovala, jak stráví zbytek dnešního večera. Pořád měla plný byt nevybalených krabic, musela si postavit postelový rám a probrat se hromadou prádla a kuchyňských drobností.

To nevypadá jako ten vzrušující život, který jsem čekala, pomyslela si s náznakem sarkasmu.

Když se blížila k autu, které předtím zaparkovala v garáži pod velitelstvím FBI, zazvonil jí telefon. Podívala se na displej. Při pohledu na zobrazené jméno se přes ni převalila vlna zlosti, takže hovor málem úplně ignorovala.

Steven. Neměla nejmenší tušení, z jakého důvodu jí mohl volat. A přesně proto se rozhodla, že to zvedne. Věděla, že pokud to neudělá, tak se z té záhady zblázní.

Stiskla zelené tlačítko a vůbec se jí nelíbilo, jak nervózně se najednou cítila. „Ahoj Stevene.“

„Chloe, ahoj.“

Čekala a doufala, že přejde rovnou k věci a řekne jí, proč volá. Ale tohle nikdy nebyl jeho styl.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Jo, všechno v pohodě. Promiň... Ani jsem nepomyslel na to, jak by ti tenhle telefonát mohl připadat...“

Odmlčel se a připomněl tak Chloe jednu z mnoha svých otravných vlastností, které si o sobě neuvědomoval.

„Co potřebuješ, Stevene?“

„Chci se sejít a promluvit si,“ řekl, „jenom abychom zase byli v kontaktu a věděli, že je všechno v pohodě, chápeš?“

„To bych neřekla. Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Nemám žádné postranní úmysly,“ řekl, „slibuju. Já jen... přijde mi, že se ti musím za pár věcí omluvit. A potřebuju... no, myslím, že my *oba* potřebujeme něco jako vyrovnání.“

„Mluv za sebe. Já jsem s věcmi celkem vyrovnaná. Žádné vyrovnání nepotřebuju.“

„Dobře. Pak to ber jako laskavost. Chci jenom půl hodiny. Je pár věcí, které ti potřebuju říct. A abych byl naprosto upřímný... chtěl bych tě aspoň ještě jednou vidět.“

„Steven... nemám čas. Můj život je teď jeden velký kolotoč a...“

Zarazila se, nevěděla, jak dál pokračovat. A vlastně to ani nebyla pravda – rozhodně neměla díář nabitý sociální aktivitou, která by jí bránila v tom, aby se s ním setkala. Věděla, že pro Stevena byl takový hovor velká věc. Musel kvůli němu překlenout svou pýchu, což bylo něco, co mu nikdy nešlo.

„Chloe...“

„Fajn. Půl hodiny. Ale nejedu za tebou. Pokud mě chceš vidět, budeš muset přijet do D.C. Je tady teď blázeň a já si nemůžu dovolit –“

„To není problém. Kdy se ti to hodí?“

„V sobotu. Kolem poledne. Napíšu ti, kde se sejdem na oběd.“

„To zní dobře. Moc děkuju, Chloe.“

„Není zač.“ Cítila, že by toho měla říct ještě víc, cokoliv, jen aby uvolnila to napětí. Nakonec se však zmohla jen na: „Měj se, Stevene.“

Ukončila hovor a schovala telefon do kapsy. Nebyla si jistá, jestli na jeho žádost přistoupila jen kvůli tomu, jak osaměle se teď cítila. Pomyslela na agenta Moultona a přemítala, kde asi teď se svou novou kamarádkou je. A co víc, přemýšlela, proč jí na tom pořád tak záleží a nemůže se těch myšlenek zbavit.

Došla k autu a vyrazila domů. Připozdívalo se a ulice Washingtonu, D.C. začínaly pomalu tmavnout. Bylo to pozoruhodné město. Navzdory dopravním zácpám a zvláštní kombinaci historie s obchodem, bylo svým způsobem krásné. Při tom pomyšlení se jí zmocnila melancholie – mířila domů do svého nového prázdného bytu na místě, které se jí podařilo najít jen se štěstím, a které ji teď vábilo zpět jako nějaký opuštěný ostrov.

Když ji následujícího rána probudil telefon, vytrhl ji z nějakého snu. Na pokraji probuzení se ho ještě snažila uchopit, aby jí úplně neunikl, a říkala si, jestli to má vůbec smysl. Jediné sny, které se jí poslední dobou zdávaly, zahrnovaly jejího otce, který byl obvykle sám a zavřený ve vězení.

Pomyslela si, že má pocit, jako by ho dokonce slyšela, jak si brouká nějakou starou písničku od Johnnyho Cashe, které si

když často zpíval, když byla Chloe ještě malá. Písnička „A Boy Named Sue,“ pomyslela si. Nebo možná ne. Všechny měly skoro stejný začátek.

Každopádně to bylo „A Boy Named Sue“, co jí hrálo v hlavě, když zašátrala po telefonu na nočním stolku. Když ho vytrhla z nabíječky, na displeji zahlédla čas: bylo 6:05 – dvacet pět minut před tím, než jí měl zazvonit budík.

„Agentka Fineová,“ ohlásila se.

„Agentko Fineová, tady asistent ředitele Garcia. Potřebuji, abyste se ihned dostavila do mé kanceláře. Nejlépe do hodiny. Máme případ, na který chci vás a agentku Rhodesovou dnes ráno nasadit.“

„Ano, pane,“ řekla a posadila se. „Pokusím se dorazit co nejdřív.“

V tu chvíli jí pranic nesešlo na tom, že bude zase trávit celý den s Rhodesovou. Jediné, co ji zajímalo, byl fakt, že zatím se jí v případech dařilo a byla odhodlaná se ještě zlepšit.

ŠESTÁ KAPITOLA

Chloe dorazila do kanceláře asistenta ředitele Garcii o tři minuty později. Seděl u malého konferenčního stolku vzadu v místnosti a prohlížel si několik papírů. Všimla si, že na stolku naproti sobě stály dva šálky horké černé kávy.

„Dobré ráno, agentko Fineová,“ pozdravil ji, když vešla. „Mluvila jste už s agentkou Rhodesovou?“

„Viděla jsem ji parkovat, když jsem nastupovala do výtahu.“

Garcia se nad tím očividně na chvíli pozastavil. Nejspíš se zamyslel nad tím, proč Chloe na Rhodesovou s tím výtahem jednoduše nepočkala, když ji viděla přicházet. Přemýšlela, kolik mu toho o jejich malých neshodách Johnson řekl.

Chloe už jednu kávu vypila na cestě na velitelství, takže si teď jen sedla před jeden z kouřících šálků a pomalu z něj usrkávala. Kávu měla radši s trochou smetany a cukrem, ale nechtěla působit vybíravě. Když šálek poprvé přiložila ke rtům, do místnosti vešla Rhodesová. Ze všeho nejdřív po Chloe vrhla otrávený pohled. Až pak se posadila ke stolu před druhý šálek kávy.

Garcia nejspíš vycítil náhlé napětí a chvíli si je obě měřil, ale nakonec jen pokrčil rameny. „V marylandském Landoveru došlo k vraždě. Ze začátku se ten případ nejevil nijak zvláště. Momentálně má věc v rukou marylandská policie, ale požádali nás o pomoc. Také je nutno zmínit, že Jacob Ketterman

z kanceláře věcí veřejných Bílého domu obět' znal. Kdysi s ní spolupracoval. Také on nás požádal, abychom se na to podívali, jako laskavost. A když taková žádost přijde z Bílého domu, pokoušíme se to udržet v tichosti. S tímhle případem by to neměl být problém. Podle všeho jde o celkem běžnou vraždu, což je jeden z důvodů, proč na tento případ nasazujeme nové agenty. Bude to dobrá zkouška a navíc to vypadá, že časový rozvrh nebude tak těsný, ale samozřejmě bychom tento případ uzavřeli co nejdříve.“

Potom jim oběma po stole posunul kopie hlášení. Podrobnosti byly stručné, jasné a věcné. Zatímco si je Chloe pročetla, Garcia jim sdělil, co zatím zjistil.

„Oběti bylo třicet šest let a jmenovala se Kim Wielsingová. V době její vraždy pracovala jako chůva pro rodinu Carverových. Z toho, co zatím víme, se někdo dostal do domu a zabil ji. Dvakrát ji tvrdě udeřili do hlavy nějakým těžkým objektem a pak uškrtili. Ty rány do hlavy byly celkem brutální, takže ještě čekáme, až nám dodají informace o tom, která z uvedených věcí ji zabila. Vy dvě přijdete na to, kdo je pachatelem.“

„Byla vražda primárním důvodem vrahovy návštěvy toho domu?“ zeptala se Chloe.

„Vypadá to tak. Podle hlášení nebylo nic odcizeno. Podle Carverových vypadá dům naprosto stejně, jak ho naposledy viděli... až na mrtvou chůvu. Adresa je uvedená přímo tady, v těchto složkách,“ pokračoval Garcia. „Právě jsem domluvil se šerifem z Landoveru. Carverovi i jejich tři děti zůstávají v motelu

od doby, co před dvěma dny došlo k vraždě. Ale ještě dnes ráno se s vámi setkají na místě činu, aby vám odpověděli na jakékoliv otázky. Tak, to je všechno, agenti. Jděte tam a vyhrajte nám to jako včera. Zajděte si na oddělení lidských zdrojů a vezměte si auto. Víte, jak tenhle proces probíhá?“

Chloe nevěděla, ale přikývla. Předpokládala, že Rhodesová s tím bude dobře obeznámená. Podle toho, jak to probíhalo včera, Chloe nabyla dojmu, že Rhodesová věděla o fungování téhle organizace úplně všechno.

Chloe s Rhodesovou vstaly od stolku. Chloe se ještě naposledy napila kávy a pak obě zamířily ven z Garciovy kanceláře. Kráčely bok po boku chodbou směrem k výtahům, aniž by promluvily jedině slůvko.

Tenhle den bude obzvlášť dlouhý, jestli tuhle hloupou rivalitu nějak nevyřešíme, pomyslela si Chloe.

Když zmáčkla šipku dolů, otočila se na Rhodesovou a snažila se ze všech sil nejen prolomit ledy – ale úplně je rozdrtit.

„Agentko Rhodesová, nebudu chodit kolem horké kaše. Máš se mnou nějaký problém?“

Rhodesová se křivě usmála a chvíli nad svou odpovědí přemýšlela. „Ne,“ řekla nakonec. „Nemám s tebou žádný problém, agentko Fineová. Jen se trochu zdráhám pracovat s někým, koho přidělili do programu ViCAP na poslední chvíli. Kvůli tomu uvažuji, jestli se ti někdo náhodou někdo nesnaží nadržovat – což je nefér vůči ostatním agentům, kteří tvrdě dřeli, aby součástí tohoto programu vůbec mohli být.“

„Ne, že by ti do toho něco bylo, ale *požádali* mě, abych se do toho programu připojila. Byla jsem naprosto spokojená tam, kde jsem původně měla být – v Týmu pro zajišťování důkazů.“

Dveře výtahu se otevřely a Rhodesová jen pokrčila rameny. „Nejsem si úplně jistá, jestli by tam z tebe byli nadšení po tom, jak jsi včera pošlapala tu stopu.“

Na to Chloe nic neřekla. Mohla v téhle trapné slovní přestřelce s Rhodesovou pokračovat, ale nevedlo by to k ničemu víc, než že by práce s ní byla ještě nesnesitelnější než teď. Pokud tomu měla učinit přítrž, bude muset Rhodesové dokázat své schopnosti.

Navíc to včera *opravdu* podělala. A byl jen jediný způsob, jak svou chybu odčinit – na tomhle novém případě bude muset pěkně máknout.

Když se Rhodesová rozhodla řídit, aniž by se na tom nejdřív dohodly, Chloe ji nechala. Nemělo smysl se kvůli něčemu takovému vzrušovat. Cestou do Landoveru Chloe přemýšlela, jestli se Rhodesové někdy v minulosti stalo něco, kvůli čemu teď byla taková, jaká byla – panovačná a s chronickou snahou se neustále prokazovat. Na tyhle úvahy měla víc než dost času, jelikož cesta do Landoveru trvala půl hodiny a Rhodesová stále nejevila zájem o jakoukoliv konverzaci.

Ke Carverovým dojeli v 8:05. Byl to překrásný dům v bohaté čtvrti – takové té části města, kde mají všichni úhledně posekané

trávníky, které dokonale lemovaly dobře udržované chodníky. Na příjezdové cestě stál před garáží novější model minivanu. Rhodesová zajela k němu a vypla motor. Pak se podívala na Chloe a zeptala se: „Jsme v pohodě?“

„Nemyslím si, ale to je jedno. Prostě se budeme soustředit na případ.“

„To jsem myslela,“ prskla Rhodesová, otevřela dveře a vysedla.

Chloe ji následovala a také vystoupila z auta. Mezitím z minivanu vyšel muž se ženou – Carverovi, předpokládala Chloe. Rychlé představení, které následovalo, jí skutečně potvrdilo, že se jednalo o Billa a Sandru Carverovy. Bill vypadal jako ten typ, který toho nikdy moc nenaspí, ale prosperuje z toho. Sandra byla přirozeně krásná žena, která se o svůj vzhled nejspíš ani nemusela nějak přehnaně starat. Také však vypadala unaveně, obzvláště ve chvíli, kdy se podívala na svůj dům.

„Takže vy teď zůstáváte v motelu?“ zeptala se Chloe.

„Ano,“ řekla Sandra. „Když k tomu došlo, Bill zrovna nebyl doma, ale na služební cestě. Pořád k nám chodil někdo od policie a... všude bylo tolik krve. Takže jsem vyzvedla děti ze školy, vzala je na večeři a pak jsme se ubytovali v motelu. Řekla jsem jim, co se stalo a připadalo mi příliš morbidní se hned vracet zpátky.“

„Vrátil jsem se domů včera ráno,“ řekl Bill. „Kolem poledne nám pak policie řekla, že se už můžeme vrátit domů. Ale Sandra a děti o tom nechtěli ani slyšet, až moc je to děsilo.“

„To se nám hodí,“ řekla Rhodesová. „Rády bychom se podívaly na místo činu, pokud by vám to nevadilo.“

„Ano, jistě, šerif nám řekl, že přijedete,“ řekla Sandra. „Řekl nám, ať vám vyřídíme, že na lince v kuchyni na vás čeká složka s informacemi.“

„Než půjdeme dovnitř,“ řekla Chloe, „říkala jsem si, jestli byste nám nemohli povědět něco víc o Kim?“

„Byla tak laskavá a dobrosrdečná,“ řekla Sandra.

„A skvěle jí to šlo s dětma,“ řekl Bill a hlas se mu mírně zachvěl, jako by na něj až teď začínala doléhat plná tíha toho, co se stalo.

„Nevíte, jestli s někým měla nějaké neshody?“ zeptala se Chloe.

„O ničem nevíme,“ řekla Sandra. „Tuhle otázku si pokládáme celé dva dny. Prostě... nedává nám to žádný smysl.“

„Nějaké nevydařené vztahy?“ zeptala se Rhodesová. „Nějaký bývalý přítel, se kterým se už nestýká nebo tak?“

„Měla expřítele, to ano,“ řekl Bill, „ale skoro vůbec o něm nemluvila.“

„Ale někdy ho zmínila, ne?“ zeptala se Chloe.

Sandře se v očích mihlo něco jako pochopení. „Víte, říkala něco o tom, že tomu chce *uniknout*. A nemyslím si, že to byl jenom nějaký vtip. Ona... ona o něm vlastně nikdy nemluvila.“

„Znáte jméno?“ zeptala se Rhodesová.

„Ne,“ řekla Sandra. Pak se podívala na Billa, ale ten jen zakroutil hlavou.

„Zůstávala tu Kim někdy?“ zeptala se Rhodesová.

„Ano. Když jsme s Billem jeli na nějakou kratší dovolenou, tak tu zůstávala. Máme doma pokoj pro hosty a vždycky jsme z legrace říkali, že patří Kim. Taky tady sem tam zůstávala přes noc, když měly děti nějaký problém s domácím úkolem nebo tak.“

„Kde je ten pokoj?“ zeptala se Rhodesová.

„Je nahoře, první nalevo,“ odpověděl Bill.

„Vadilo by vám tady ještě chvíli zůstat jen pro případ, že bychom s vámi ještě potřebovaly mluvit, až to tu projdeme?“ zeptala se Chloe.

„Ale dovnitř chodit nemusíme, ne?“ zeptala se Sandra.

„Ne,“ řekla Rhodesová. „Můžete zůstat tady venku.“

Sandra si nenápadně vydechla. Stále se však na ten dům dívala způsobem, jako by čekala, že z něj každou chvíli vyběhne vrah se sekerou.

Carverovi zůstali stát na příjezdové cestě a Chloe s Rhodesovou zamířily k verandě. Byla oplocená a nechyběla na ní lavička a dvě houpací křesla. Chloe otevřela vchodové dveře a vešla dovnitř.

Místní a státní policie scénu uklidila, jak tvrdil Garcia. A z toho, co Chloe viděla, odvedli opravdu dobrý kus práce. Samozřejmě by pro ně bylo lepší, kdyby neuklidili všechnen důkazní materiál – včetně krve. Ať už FBI požádal o pomoc kdokoliv, očividně neměl ani ponětí o tom, jak fungují forenzní metody vyšetřování a zajišťování důkazů.

Chloe zahlédla na kuchyňské lince ležet složku – pravděpodobně složka s důkazy, kterou tam pro ně nechal šerif. Prošla předsíní a obývacím pokojem až do kuchyně. Vzala složku a otevřela ji. Prolistovala se základním hlášením a přeskočila až na fotografie místa činu. Vrátila se zpátky ke vchodu, aby je ukázala Rhodesové a obě těch pět obrázků chvíli studovaly a srovnávaly je s teď už bezvadně čistým místem činu.

Na fotkách byla na podlaze přímo před vchodovými dveřmi krev. Na zemi leželo tělo Kim Wielsingové s levou nohou ani ne patnáct centimetrů od dveří. Na druhé fotce bylo jasně znát, že ji někdo udeřil do obličeje nějakým tupým předmětem. Nos měla částečně promáčknutý a spodní část obličeje nebyla nic víc než jedna velká skvrna sražené krve.

„Hádám, že otevřela dveře,“ řekla Rhodesová.

„Což znamená, že tu osobu znala,“ dodala Chloe, „nebo že na někoho čekala.“

Rhodesová vytáhla fotky ze složky. Ne že by je z ní vytrhla, ale na žádné zdvořilosti si taky nehrála. „Tohle mě fakt vytáčí.“

„Co?“ zeptala se Chloe.

„Tenhle případ. Jediná vražda ve čtvrti, kde žije vyšší třída. Co můžeme dělat, když nám vyčistili celé místo činu a policie nám nepomůže?“

„Podle mě bychom místo činu mohly vynechat. Máme přece fotky, to stačí. Co víc bychom se dozvěděly, kdyby tady to tělo a krev pořád byly?“

„Spoustu. Taky bychom měly možnost se porozhlédnout po

vlastních důkazech.“

Chloe to už dál neřešila. Faktem bylo, že ji celá ta situace taky pěkně vytáčela, ale nemělo smysl se tím nějak zvlášť zaobírat.

„Jdu se podívat nahoru do toho pokoje,“ oznámila Chloe. Řekla si, že pokud už tu nebylo žádné místo činu, které by jim mohlo dát nějaké odpovědi, budou se muset poohlédnout jinde. A pokud v tom byl nějak zapletený i její bývalý přítel, vypadalo to, že by jim její pokoj mohl nějaké informace poskytnout.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.